

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 19Ca/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256725
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Hudecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6117256725.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Hudecovou, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 4093/9, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 420 166, v konaní zastúpenom JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava, IČO: 30 853 290, proti žalovanému: SUMMIT, a. s., so sídlom Drieňová 755/25, 010 04 Žilina, IČO: 36 398 055, v konaní zastúpenom LALINSKÝ ADVOKÁT s. r. o., so sídlom Kálov 653/23 - 2, 010 01 Žilina, IČO: 47 253 096, o zaplatenie 572,00 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 572,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 572,00 Eur od 15. 12. 2017 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv žalobou, doručenou súdu dňa 19. 12. 2017, domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v sume 572,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 572,00 Eur od 15. 12. 2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca v podanej žalobe poukázal na to, že na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016 má postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“) s tým, že aj pred získaním predmetného oprávnenia mal postavenie organizácie kolektívnej správy na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 2/2004 zo dňa 11. 05. 2010. Na základe uvedených oprávnení žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle oprávnenia zo dňa 18. 08. 2016 písm. o) vykonáva žalobca kolektívnu správu v odbore použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. V zmysle oprávnenia zo dňa 11. 05. 2010 bod II. písm. b) vykonával žalobca dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu týchto diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami.

2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Summit v Bešeňovej, zaradeného do kategórie hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v roku 2016 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos prostredníctvom 22 kusov zvukovoobrazových zariadení, umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia, čím došlo k zásahu do výhradných autorských práv

neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos technickými prostriedkami bez súhlasu autorov. Poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení sa považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vystavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ, a to C - 306/05 zo dňa 07. 12. 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, C - 162/10 zo dňa 12. 03. 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku a C - 136/09 zo dňa 18. 03. 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai, a tiež aj na názor Komisie ES, v zmysle ktorého prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je prístupňovaním verejnosti, teda verejným prenosom, a vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv.

3. Pokiaľ teda chce používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Z dôvodu faktickej nemožnosti udeľovania licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel (čo je aj prípad použitia diel verejným prenosom), je v právnej úprave zavedený inštitút kolektívnej správy práv, a najmä inštitút hromadných, rozšírených hromadných a kolektívnych licenčných zmlúv. Cieľom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy je zabezpečiť ochranu práv všetkých autorov a zabrániť tak neoprávneným zásahom do ich vlastníctva. Žalobca je oprávnený uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj na verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Je tak nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou, uzatvorenou so žalobcom.

4. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM kolektívne licenčné zmluvy, žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobnodramatickým, literárnym, dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je však notoriou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t. j. diela režisérov, prekladateľov, autorov úpravy dialógov, scenáristov, výtvarníkov (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych diel atď. Žalobca v roku 2016 na základe zmlúv o zastupovaní zastupoval 3 370 slovenských nositeľov práv a má tiež so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy práv uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní. Žalobca tak v SR zastupuje všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Žalovaný sa preto dopúšťal neoprávneného používania autorských diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu, s ktorou skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, a to s poukazom na § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona, § 458a a § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca tiež poukázal na ods. 9, 10, 11, 22 a 58 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22. 05. 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Keďže predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, žalobca poukázal na to, že v roku 2016 uzatvoril celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa sadzovníka žalobcu, čo ju robí odmenu zvyčajnou.

5. Žalobca si voči žalovanému uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny (t.j. v minimálnej výške) podľa sadzovníka, v zmysle ktorého výšku určil ako súčin počtu technických zariadení, umiestnených v izbách v hoteli Summit (kategória: hotel 3*) a odmeny pre danú kategóriu prevádzkovaného zariadenia žalovaným (t. j. 22 izieb x 26,00 Eur). Žalobca si voči žalovanému uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania, keďže žalovaného pred podaním žaloby vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Žalobca k žalobe pripojil listinné dôkazy, a to oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. k.: MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016, oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. k.: MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010, informácie o ubytovaní z webovej stránky žalovaného www.hotelsummit.sk/sk/ubytovanie <<http://www.hotelsummit.sk/sk/ubytovanie>>, výzvu Generálneho

sekretariátu k porušeniu zmluvy č. 2005/4430 zo dňa 18. 10. 2005, informáciu ohľadom kolektívnej správy práv z webovej stránky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, výzvu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 01. 12. 2017 a CD nosič, na ktorom sa nachádza zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom v roku 2016, zoznam partnerských zahraničných organizácií kolektívnej správy s recipročným zastúpením, sadzobník autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel, účinný od 1. januára 2015, štatistika vysielania staníc DAJTO, DOMA, JOJ, JOJ+, MARKÍZA, RIK, RTVS jednotka, RTVS dvojka, TUKI, WAU za rok 2016, 13 zmlúv o zastupovaní autorských práv, 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv o použití diel ich verejným prenosom, uzatvorených v roku 2016 medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a jednotlivými používateľmi podľa § 79 a § 80 písm. a) Autorského zákona, a recipročná zmluva (zmluva o vzájomnom zastúpení) so zahraničným partnerom z roku 1998.

7. Súd v skrátenej konaní vydal platobný rozkaz č. k. 19Ca/4/2017 - 30 zo dňa 23. 01. 2018, voči ktorému žalovaný podal v zákonnej lehote vecne odôvodnený odpor s odôvodnením, že žalobcom uplatnený nárok neuznáva ani čo do dôvodu ani do výšky s poukazom na to, že žalobcove kritéria pri určovaní sadzieb autorských odmien sú netransparentné a nie je v nich zohľadnená obsadenosť ubytovacích zariadení. Žalovaný má za to, že nie je na mieste, aby platil poplatky za autorské práva, keď sú izby prázdne, a teda nedochádza k zásahu do autorského práva. Vyťaženosť hotela žalovaného za posledné 4 roky je v priemere vo výške 51%. Žalovaný poukázal na to, že má podpísané licenčné zmluvy so spoločnosťou SLOVGRAM, ktorá si napr. za rok 2014 účtovala sumu vo výške 119,71 Eur, za rok 2015 sumu vo výške 122,19 Eur a so spoločnosťou SOZA, ktorá si taktiež účtovala mnohonásobne nižšie poplatky ako žalobca. Žalobca tak žiada výšku odmeny, ktorá nie je „obvyklá“, nakoľko je to približne o 60% viac ako uhrádza žalovaný vyššie uvedeným spoločnostiam. Cena nie je obvyklá aj preto, že ju akceptovalo zanedbateľné percento partnerov, pretože drvivá väčšina zastupovaná zväzom hotelov a reštaurácií túto cenu odmieta. Žalovaný má tiež za to, že poplatky spojené s autorským právom už uhrádza, žalobca tak od neho žiada duplicitné uhradenie poplatkov za autorské práva. Žalovaný mal už v minulosti snahu sa so žalobcom dohodnúť, na rokovanie so žalobcom poveril žalovaný Zväz hotelierov a reštaurácií SR, žalobca však ponúkol žalovanému absolútne nevýhodnú zmluvu bez možnosti rokovania o cenách. Nie je teda pravda, že žalovaný nereagoval na výzvy žalobcu k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný zastáva názor, že jednostranné a autoritatívne „nanútenie“ zmluvných podmienok, ktoré nemohli byť zo strany žalovaného akceptované a následné vymáhanie odplaty vyplývajúcej z tejto zmluvy nemôže požívať právnu ochranu a je v rozpore nielen s dobrými mravmi a ustanoveniami Obchodného zákonníka o uzavieraní zmluvy ale aj Ústavou SR. Žalobca sám, bez akéhokoľvek rokovania so žalovaným stanovil licenčnú odmenu, ktorú žalovanému jednostranne vnucuje, čím zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu. Keďže žalobca sa svojim konaním snaží autoritatívne nanútiť žalovanému podpísať zmluvu, núti žalovaného, aby bolo porušené ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného žalobca iniciovaním súdnych sporov bez adekvátneho zistenia skutkového stavu a vôbec zistenia, či žalovaný vôbec má povinnosť uzatvárať licenčnú zmluvu a ak áno, či práve so žalobcom, prípadne len s inými organizáciami kolektívnej správy, koná v rozpore so svojou základnou zákonnou povinnosťou vykonávať kolektívnu správu práv ním zastúpených autorov podľa § 81 ods. 1 Autorského zákona „riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou“ a tým koná proti verejnému záujmu na ochrane práv autorov a v konečnom dôsledku poškodzuje ich samých. Konanie žalobcu podľa názoru žalovaného vykazuje aj znaky porušenia zákazu ľubovôle vyplývajúceho z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Preto žalovaný navrhol, aby súd platobný rozkaz zrušil v plnom rozsahu a nariadil pojednávanie.

8. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/4/2017-53 zo dňa 20. 02. 2018, právoplatným dňa 26. 02. 2018, súd zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/4/2017 - 30 zo dňa 23. 01. 2018 v celom rozsahu a uznesením tunajšieho súdu č. k. 19Ca/4/2017 - 56 zo dňa 20. 02. 2018 bol žalobca poučený, že sa má možnosť k podanému odporu žalovaného písomne vyjadriť v lehote 15 dní, prípadne uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť.

9. Vo vyjadrení k odporu, doručenom súdu dňa 12. 03. 2018, žalobca uviedol, že organizácie kolektívnej správy SOZA a SLOVGRAM vykonávajú kolektívnu správu iného druhu a iného okruhu práv, nie je teda pravdou, že žalobca žiada duplicitné uhradenie poplatkov. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný na jednej strane uvádza, že žalobca žiada duplicitné plnenia, na druhej strane konštatuje, že mal snahu sa so žalobcom dohodnúť. K obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalobca uvádza,

že Autorský zákon rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t.j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Zatiaľ čo autori udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu, nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ po získaní licencie reálne užíva udelené právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t. j. v danom prípade, v akom rozsahu žalovaný prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmety ochrany. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na § 69 ods. 6 Autorského zákona. Pre posúdenie nároku uplatneného v konaní je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré žalobca založil do spisu, nezohľadňovali obsadenosť ubytovacieho zariadenia a teda nejde o kritérium, ktoré by bolo zvyčajné zohľadňovať. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia zohľadňuje len SOZA, nie SLOVGRAM, ako nepravdivo uvádza žalovaný. Žalobca preto riadne preukázal výšku nároku, ktorého sa domáha. Pri tvorbe sadzobníka žalobca zohľadňuje viaceré kritéria, pričom jedným je aj spôsob použitia predmetov ochrany (napr. či ide o televízne vysielanie, verejné vykonanie na scéne, tzv. ďalší prenos atď.) Verejný prenos technickými zariadeniami predstavuje sekundárne použitie predmetov ochrany, kedy primárnym použitím je samotné televízne vysielanie. Odmeny v prípade daného sekundárneho použitia predmetov ochrany sa oproti primárnemu použitiu pohybujú v rozpätí cca 2 % - 5 %. Relevantným kritériom je aj charakter použitých predmetov ochrany, t. j. či sa jedná o dielo v prípade autorov alebo o umelecké výkony u výkonných umelcov. Ďalšími kritériami sú počet zastupovaných nositeľov práv, rozsah typov predmetov ochrany zastupovaných jednotlivými organizáciami kolektívnej správy a počet použitých predmetov ochrany. SLOVGRAM v rámci verejného prenosu technickými zariadeniami udeľuje súhlas za výkonných umelcov, teda sa nejedná o autorské práva, ale o práva súvisiace s autorským právom. Žalobca a SOZA vykonávajú kolektívnu správu autorského práva k hudobným dielam. Z vybratých odmien SOZA v rámci jedného odvysielaného audiovizuálneho diela vypláca odmenu iba autorovi hudobného diela, žalobca však vypláca odmenu pôvodnému režisérovi a scenáristovi, v prípade zahraničného audiovizuálneho diela aj režisérovi a scenáristovi slovenského znenia, autorovi prekladu, autorovi úpravy dialógov, autorovi literárnej predlohy, choreografovi, výtvarníkovi, bábkarom a ďalším. Žalobca k svojmu vyjadreniu pripojil sadzobník SLOVGRAM, sadzobník SOZA, informácie z webovej stránky Zväzu hotelov a služieb Slovenskej republiky týkajúcej sa zliav pre členov zväzu od SOZA, výzvy na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19. 01. 2016, zo dňa 19. 02. 2016 a zo dňa 16. 05. 2016, výzvu k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 01. 12. 2017, vrátane dokladu o jej doručení žalovanému.

10. Žalobca podaním, doručeným súdu dňa 11. 09. 2018, doplnil do súdneho spisu príkaznú zmluvu zo dňa 10. 09. 2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/56/2018 - 248 zo dňa 27. 06. 2018 a podaním doručeným súdu dňa 13. 06. 2019 doručil súdu aj štatistiku vyplácania licenčných odmien vybraným nositeľom práv v roku 2016 a tiež informáciu Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (AHRs), podľa ktorej AHRs uzatvorila v mene tých členov, ktorí poverili AHRs k vysporiadaniu nárokov organizácií kolektívnej správy prostredníctvom príkaznej zmluvy, so žalobcom dohodu o urovaní za obdobie roka 2017.

11. Žalovaný, ktorý bol uznesením tunajšieho súdu č. k. 19Ca/4/2017 - 78 zo dňa 16. 03. 2018 poučený, že sa má možnosť k vyjadreniu žalobcu písomne vyjadriť v lehote 15 dní, prípadne uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť, vo vyjadrení k vyjadreniu (tzv. duplika), doručenom súdu dňa 09. 04. 2018, zotrval na podanom odpore a v tvrdeniach v ňom uvedených s tým, že má za to, že žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 07. 03. 2018 neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by potvrdzovali jeho údajný vymáhaný nárok.

12. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 19Ca/4/2017 - 90 zo dňa 14. 05. 2018 vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania, trov právneho zastúpenia voči žalobcovi v rozsahu 100 % s odôvodnením, že súd nepopiera právo autora udeľovať súhlas na použitie jeho diela a nepopiera ani jeho právo na odmenu za použitie diela, avšak žalobca

nemôže v jeho mene úspešne uplatňovať nárok vyplývajúci zo zákona bez toho, aby preukázal, že práve dielo konkrétneho autora bolo použité a že ho použil žalovaný. Žalobca v konaní nepreukázal, na úkor ktorých konkrétnych autorov sa žalovaný bezdôvodne obohatil a či sa obohatil práve na úkor autorov, ktorých žalobca zastupuje a v mene ktorých koná. Nepreukázal, že žalovaný skutočne prostredníctvom všetkých 22 technických zariadení vykonával verejný prenos diel autorov, ku ktorým majetkovým právam vykonáva správu žalobca. Štatistika vysielania nepreukazuje, či žalovaný vykonával verejný prenos k tým (všetkým) dielam, ktoré žalobca uplatnil žalobou. Takisto to nepreukazuje náhodný počet už uzavretých zmlúv s autormi, pretože nie je preukázané, že žalovaný používal ich diela. Bez nepochybného preukázania toho, že žalovaný skutočne použil akékoľvek dielo autora, ktorého zastupuje žalobca, a bez preukázania toho, do majetkových práv ktorých autorov mal žalovaný neoprávnene zasiahnuť, nemožno žalobe žalobcu vyhovieť.

13. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 15Co/214/2018 - 203 zo dňa 03. 04. 2019 rozsudok okresného sudu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď po vecnej stránke rozhodnutie okresného sudu je potrebné považovať za nesprávne s tým, že v ďalšom konaní okresný súd opätovne vypočuje strany konania, neopomenie predbežné právne posúdenie veci, aby strany konania mali možnosť na názor súdu reagovať, umožní stranám konania v rámci záverečných rečí, aby sa vyjadrili k dokazovaniu a k právnej stránke veci a vo veci opätovne rozhodne, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Zároveň rozhodne aj o náhrade trov konania, a to aj o trovách odvolacieho konania v súlade s § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

14. Po zmene zákonného sudcu opatrením predsedu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 28. 02. 2019 súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného.

15. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava žaloby a ich písomných podaní. Má za to, že je preukázané, že žalovaný neoprávnene vykonával verejný prenos predmetov ochrany, spravovaných žalobcom, v jeho ubytovacom zariadení tak ako je to uvedené v žalobe. Vyplýva to z vyhlásení žalovaného, z príkaznej zmluvy, uzatvorenej žalovaným. Žalovaný potvrdil, že uskutočňoval verejný prenos, keďže má uzatvorené licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy SOZA a SLOVGRAM. Nie je technicky možné, aby žalovaný uskutočňoval verejný prenos predmetov ochrany spravovaných SOZO-u a SLOVGRAM-om bez toho, aby uskutočňoval verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom, keďže žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva práva autorov audiovizuálnych diel, ktoré sú nevyhnutnou súčasťou verejného prenosu, ktorý žalovaný uskutočňoval neoprávnene, bez licenčnej zmluvy, z čoho vyplýva nositeľom práv, zastúpených žalobcom, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorú žalobca preukázal predložením niekoľkých stoviek rozšírených hromadných licenčných zmlúv. Má za to, že žaloba je plne dôvodná. Takýto názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/206/2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovaného voči rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie v skutkovo a právne obdobnej veci, kedy bolo žalobcovi plne vyhovené.

16. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že odkazuje na ich predošlé podania v celom konaní, zdôrazňuje skutočnosť, že žalobca nepreukázal, akých autorov konkrétne zastupuje. Poukázal na to, že SOZA a SLOVGRAM majú úplne iným spôsobom vyčíslené licenčné odmeny, sú mnohonásobne nižšie. Poukázal aj na prax, akým spôsobom uzatvára žalobca zmluvy, resp. vynucuje si uzatvorenie zmlúv s hoteliermi a podobnými prevádzkami ako je žalovaný. Je toho názoru, že výška bezdôvodného obohatenia nie je dôvodná vzhľadom na poukázanie premrštenosti výšky odmeny. V celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/4/2017 - 90. Čo sa týka rozhodnutí krajského súdu v iných konaniach, ktoré viedol žalobca, má za to, že okresný súd nimi nie je viazaný. Je toho názoru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť jeho nároku, naopak žalovaný vyvrátil všetky tvrdenia žalobcu. Poukázal na to, že žalobca nezohľadňuje v licenčnej odmene obsadenosť zariadenia. Nie je teda zrejmé, či žalovaný vôbec zasiahol do autorských práv, keďže žalobca si uplatňuje výšku odmeny tak ako keby boli všetky izby žalovaného obsadené, čo sa však nezakladá na pravde. Má za to, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Vo vzťahu k zmluvám, ktoré má žalobca uzatvorené s inými

subjektmi, ktoré sú podobné žalovanému, právny zástupca uviedol, že tieto nie sú dôkazom o obvyklej výške odmeny.

17. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré doložili do spisu v priebehu konania strany sporu, pričom z predložených listinných dokladov, ako aj z obsahu celého spisového materiálu a z prednesov právnych zástupcov strán sporu na pojednávaní zistil nasledovný skutkový stav veci.

18. Podľa oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv, vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016, je žalobca v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. MK-1587/2016-232/7848 zo dňa 07. 07. 2016, právoplatného dňa 09. 08. 2016, oprávnený na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, a to v odbore v ňom uvedených, o i. aj v odbore použitie predmetu ochrany uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu (písm. o/ oprávnenia).

19. Oprávnením č. 2/2004 zo dňa 11. 05. 2010 Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky udelilo žalobcovi oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k predmetu ochrany, a to v rámci povinnej kolektívnej správy práv podľa § 78 ods. 3 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (bod I. oprávnenia) a tiež v rámci dobrovoľnej kolektívnej správy práv (bod II. oprávnenia) podľa zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v odboroch špecifikovaných v tomto oprávnení, o i. aj na verejný prenos diel, ku ktorým žalobca vykonáva správu práv, predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami, okrem vysielania, káblovej retransmisie a sprístupňovania verejnosti.

20. Z informácií o ubytovaní z webovej stránky žalovaného hotelsummit.sk/sk/ubytovanie vyplýva, že žalovaný v roku 2016 ponúkal na ubytovanie 22 izieb (18 dvoj lôžkových, 2 štúdiá, 2 luxusné mezonetové apartmány), vybavených satelitným TV.

21. Z výzvy Generálneho sekretariátu Komisia európskych spoločností k porušeniu zmluvy č. 2005/4430 zo dňa 18. 10. 2005 vyplýva, že majiteľ hotela potrebuje povolenie autorov k prenosu vysielania do jednotlivých izieb a povolenie nositeľov príbuzných práv k sprístupneniu verejnosti iného predmetu ochrany hosťom v hotelových izbách. Zavedenie novej výnimky z autorských práv v prospech hotelov by nové ustanovenie nebolo v súlade so žiadnou z výnimiek či obmedzení stanovených v článku 5 smernice 2001/29, najmä s tzv. testom o troch krokoch.

22. Z informácie ohľadom kolektívnej správy práv, zverejnenej na webovej stránke Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 08. 12. 2017, vyplýva, že kolektívnu správu práv vykonávajú na Slovensku organizácie kolektívnej správy práv, a to: SOZA, Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam, LITA, autorská spoločnosť, SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, OZIS, ochranné združenie interpretov, a SAPA, Slovenská asociácia producentov v audiovizii.

23. Z výzvy žalobcu zo dňa 01. 12. 2017 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia v sume 572,00 Eur za obdobie roku 2016 a na zaplatenie trov právneho zastúpenia, a to v lehote 5 dní odo dňa obdržania výzvy. Z webovej stránky mojezasielky.posta.sk vyplýva, že uvedená výzva bola žalovanému doručená dňa 05. 12. 2017.

24. Zo sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobno- dramatických, choreografických a audiovizuálnych diel žalobcu, súd zistil, že v časti II. Sadzby licenčných odmien, časť B. Sadzby licenčných odmien za použitie diel verejným prenosom bod 2. Ďalší verejný prenos vysielania (retransmisia) prostredníctvom technických zariadení, je uvedená základná sadzba pre ubytovacie zariadenia: izby - hotel ***, vybavené zvukovoobrazovým zariadením, v sume 26,00 Eur s tým, že sadzby sú stanovené za jedno technické zariadenie a rok (bod 2.2).

25. Zo sadzobníka organizácií kolektívnej správy SLOVGRAM a OZIS vyplýva, že odmena za ubytovacie zariadenie sa vypočíta ako súčin ročnej odmeny za izby spolu a vyťaženosť ubytovacieho zariadenia

za predchádzajúci kalendárny rok. Zo sadzobníka autorských odmien organizácie kolektívnej správy SOZA, účinného od 01. 01. 2016, vyplýva, že základná sadzba autorskej odmeny za udelenie súhlasu/licencie na používanie hudobných diel je stanovená paušálnou sadzbou za zvukovo-obrazový prijímač alebo prehrávač v ubytovacom priestore (izbe pre hostí) ubytovacieho zariadenia v sume 12,00 Eur plus DPH/rok.

26. Z návrhov na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19. 01. 2016, 19. 02. 2016 a 16. 05. 2016 vyplýva, že žalobca používateľov, uvedených v priložených zoznamoch adresátov, t.j. aj žalovaného, informoval o náležitostiach udelenia licencie za použitie diel autorov ich verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení na rok 2016 s tým, že pre legálne používanie diel autorov, zastupovaných žalobcom je potrebné mať so žalobcom uzatvorenú licenčnú zmluvu a v súlade s ňou zaplatiť autorskú odmenu. Za včasné splnenie povinnosti (do 10. 03. 2016) môže žalobca poskytnúť zľavu vo výške 10% základnej sadzby licenčnej odmeny.

27. Z príkaznej zmluvy (doloženej žalobcom v rámci odvolacieho konania z dôvodu, že touto nedisponoval skôr) uzatvorenej dňa 27. 02. 2016 na dobu neurčitú medzi žalovaným ako príkazcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR ako príkazníkom vyplýva, že príkazník sa zaviazal v mene žalovaného usporiadať s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskú ochranu v súvislosti s verejným prenosom s tým, že podľa prílohy č. 1 k tejto zmluve vyplýva, že žalovaný má 23 zvukovoobrazových zariadení s uhlopriečkou do 120 cm (22 v ubytovacích zariadeniach a 1 v salóniku).

28. Súd zároveň konštatuje, že nevykonaný dôkaz výsluchom strán sporu, nakoľko takýto dôkaz strany sporu v konaní nenavrhli a v rámci sporového konania, ovládaného prejednávajúcou zásadou, súd môže vykonať dôkaz, ktorý procesné strany nenavrhli, len celkom výnimočne (§ 185 ods. 2,3 CSP). Je to výrazom dispozičného princípu a princípu formálnej pravdy, ktorá je typická pre civilný proces po 1. júli 2016.

29. Podľa § 19 ods. 1,2,3 Autorského zákona autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

30. Podľa § 19 ods. 4 písm. f) bod. 3 Autorského zákona použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti verejným prenosom diela.

31. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

32. Podľa § 79 ods. 1 až 5 Autorského zákona (1) organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. (2) Nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie. (3) Nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b) patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení. (4) Rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu uzatvára organizácia kolektívnej správy s nadobúdateľom najdlhšie na jeden rok. Doba trvania rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy sa predlžuje vždy o ďalší rok, ak a) niektorá zo zmluvných strán písomne, najneskôr mesiac pred koncom doby trvania rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, neprejavila vôľu túto zmluvu ukončiť alebo b) organizácia kolektívnej správy neprestala počas doby trvania rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy spĺňať podmienku podľa odseku 1. (5) Informáciu o spôsobilosti organizácie kolektívnej správy

uzavrieť rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu podľa odseku 1 uvedie Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4.

33. Podľa § 143 ods. 1 Autorského zákona kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

34. Podľa § 144 ods. 1 Autorského zákona právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv, b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a c) má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len „oprávnenie“).

35. Podľa § 164 ods. 1 prvá veta Autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada.

36. Podľa § 164 ods. 5 Autorského zákona nositeľ práv zastupovaný organizáciou kolektívnej správy podľa odseku 1 je oprávnený vylúčiť písomne kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením organizácie kolektívnej správy, pokiaľ nejde o výkon správy práv podľa § 146. Nositeľ práv je povinný písomne informovať organizáciu kolektívnej správy o vylúčení kolektívnej správy svojich majetkových práv podľa prvej vety pred uzavretím zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie jeho predmetu ochrany; inak platí, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy v pôvodne dohodnutom rozsahu.

37. Podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona, v znení účinnom do 31. 12. 2018, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy podľa odseku 1 alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 4, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy podľa odseku 1 písm. a) až c) prihliada na druh predmetu ochrany, spôsob, rozsah, účel jeho použitia a na čas, v ktorom sa predmet ochrany bude používať.

38. Podľa § 442a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

39. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

40. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

42. Podľa ods. 9 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „Smernica“) akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu.

Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

43. Podľa ods. 10 úvodných ustanovení Smernice, ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby bolo schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby "na požiadanie", sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

44. Podľa ods. 11 úvodných ustanovení Smernice jedným z hlavných spôsobov zabezpečenia potrebných zdrojov pre európsku kultúrnu tvorivosť a produkciu a zabezpečenia nezávislosti a dôstojnosti umeleckých tvorcov a interpretov je prísny a účinný systém ochrany autorských práv a súvisiacich práv.

45. Podľa ods. 22 úvodných ustanovení Smernice cieľ, ktorým je primeraná podpora šírenia kultúry sa nesmie dosahovať za cenu obetovania prísnej ochrany práv.

46. Podľa ods. 58 úvodných ustanovení Smernice členské štáty zabezpečia účinné sankcie a opravné prostriedky za porušenie práv a záväzkov, ako sú uvedené v tejto smernici. Prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že uvedené sankcie a opravné prostriedky sa budú uplatňovať. Takto zabezpečené sankcie budú účinné, primerané a varujúce a budú zahŕňať aj možnosť zistenia škôd a/alebo súdneho príkazu na nápravu a v prípade potreby aj možnosť žiadať zabavenie neoprávnene získaného materiálu.

47. Podľa článku 8 bod 1 členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijmú všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

48. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca je aktívne legitimovaný na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, keď v konaní nebolo sporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákona, oprávnenou na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv, špecifikovaných v oprávnení Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 18. 08. 2016, č. k. MK-1587/2016-232/10421, a to okrem iného aj na použitie uvedeného diela jeho uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu (písm. o) oprávnenia). Pred udelením oprávnenia zo dňa 18. 08. 2016 mal žalobca tiež postavenie organizácie kolektívnej správy, a to titulom oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 2/2004 zo dňa 11. 05. 2010. Uvedený záver vyplýva aj z bodu 13. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/214/2018 - 203 zo dňa 03. 04. 2019, keď krajský súd konštatoval, že „žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 141 ods. 1, 2 Autorského zákona vykonáva za nositeľa práv správu práv, ktorou sa rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (teda k predmetu ochrany). Žalobca tak vykonáva kolektívnu správu aj na použitie majetkových práv zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania, pričom ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení, pokiaľ takýto používateľ (žalovaný) neuzavrel licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou je udelený súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva podľa Autorského zákona. Takáto organizácia kolektívnej správy je aktívne legitimovaná na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona... Výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa Autorského zákona. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 144 ods. 3 Autorského zákona.“

49. Ďalej mal súd v konaní preukázané a v konaní ani nebolo sporné, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Summit v Bešeňovej, so zaradením do kategórie hotel 3*. Z webovej stránky žalovaného mal súd za preukázané, že žalovaný ponúkal ubytovanie v 22 izbách (z toho 18 dvoj lôžkových izieb, 2 štúdiách a 2 luxusných mezonetových apartmánov), vybavených satelitnými TV, t.j. zvukovoobrazovými zariadeniami s uhlopriečkou do 120 cm. Pokiaľ teda žalovaný vybavil izby pre hostí TV prijímačmi so satelitným príjmom, tak ako to je uvedené na jeho webstránke, je nesporné, že tieto mali slúžiť na účel zodpovedajúci ich určeniu, čiže na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami.

50. Súd preto dospel k záveru, že žalovaný v roku 2016 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom minimálne 22 kusov zvukovoobrazových zariadení, umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia, čím z jeho strany došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov a iných nositeľov práv, keďže žalovaný v rozhodnom období (rok 2016) nemal uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, čo v konaní takisto nebolo sporné.

51. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp.zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD), v ktorom súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 Rozsudku SD) výslovne uviedol, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.“ V zmysle ďalšieho rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10 Súdny dvor EÚ v rámci odpovede na prejudiciálnu otázku uviedol, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos.“ Súd poukazuje aj na Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis AnonimiXenocheaki kai Touristiki Etairai, kde Súdny dvor uviedol, že „prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.“

52. S poukazom na uvedený skutkový a právny stav súd dospel k záveru, že pokiaľ poskytne hotelové zariadenie prostredníctvom umiestnených televíznych prijímačov signál svojim klientom ubytovaným v hotelových izbách alebo nachádzajúcim sa v akýchkoľvek priestoroch tohto zariadenia, ide o verejný prenos bez toho, že by bolo potrebné skúmať, aká technika prenosu signálu sa použila. Hotelové zariadenie je subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k predmetu ochrany. Súkromná povaha hotelových izieb pritom nebráni tomu, aby sa prenos signálu považoval za verejný prenos. Z uvedeného je teda bez všetkých pochybností zrejmé, že v prípade, ak poskytoval žalovaný prostredníctvom svojho ubytovacieho zariadenia na ubytovanie izby vybavené televíznym prijímačom, zabezpečené signálom, je zrejmé, že sa jednalo o verejný prenos, a to aj v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice. Súd len pre úplnosť veci uvádza, že žalovaný sa v konaní ani nebránil, že televízne prijímače, umiestnené na izbách v hoteli žalovaného by neboli funkčné, resp. že by neboli vybavené signálom.

53. Žalovaný podľa názoru súdu de facto uznal existenciu verejného prenosu v hotelovom zariadení aj zvolenou procesnou obranou, keď v konaní argumentoval tým, že má podpísané licenčné zmluvy s inými organizáciami kolektívnej správy, a to so SLOVGRAM a SOZA, a teda, že poplatky spojené s autorským právom už uhradza a žalobca tak od neho žiada duplicitné uhradenie poplatkov za autorské práva. Táto obrana žalovaného však neobstojí, keďže SLOVGRAM ani SOZA na rozdiel od žalobcu nevykonávajú kolektívnu správu práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia. V konaní teda nebolo sporné, že žalovaný má podpísané licenčné

zmluvy len s organizáciám SLOVGRAM, a SOZA, na základe ktorých získal za poplatky súhlasy uvedených organizácii výlučne na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Od organizácie SOZA tak žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a uzatvorením zmluvy s organizáciou SLOVGRAM žalovaný získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. V rámci televízneho vysielania však nie je možné, aby súčasťou verejného prenosu neboli aj diela autorov resp. iných nositeľov práv, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu práv žalobca.

54. V zmysle § 79 ods. 1 a 5 Autorského zákona uzatvára žalobca rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diela diel úžitkového umenia, verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, a to jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní podľa § 164 Autorského zákona. Preto sa súd v plnom rozsahu stotožňuje s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici v uznesení č. k. 15Co/214/2018 - 203 zo dňa 03. 04. 2019, ktorým je v neposlednom rade aj viazaný, že „pokiaľ žalovaný ako používateľ mal záujem o používanie predmetu ochrany, mal uzavrieť so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy licenčnú alebo hromadnú licenčnú zmluvu. Iniciatíva by tak mala byť vždy na strane používateľa, pokiaľ používateľ má záujem o použitie predmetu ochrany. Používateľ môže použiť predmety ochrany odo dňa uzavretia zmluvy s organizáciou kolektívnej správy...Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany, a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t. j. v danom prípade, v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva. Pokiaľ žalovaný mal 22 audiovizuálnych zariadení umiestnených v izbách svojho ubytovacieho zariadenia, čo nebolo sporné, ešte pred ich používaním mal mať uzavretú licenčnú zmluvu alebo s organizáciou kolektívnej správy hromadnú licenčnú zmluvu. Následne, v akom rozsahu tieto audiovizuálne zariadenia bude využívať je nepodstatné. Podstatou licencie je totiž právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať tieto predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Ak by aj nadobúdateľ licencie mal uzavretú zmluvu a platil dohodnutú odmenu, nevyužívanie licencie vôbec alebo sčasti nezakladá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, pokiaľ v zmluve by nebolo dohodnuté inak (ako to vyplýva aj z § 69 ods. 6 Autorského zákona). (pozri bod 15. a 16. citovaného uznesenia).“

55. V danom prípade sa súd (rovnako ako aj odvolací súd) stotožnil s právnym názorom žalobcu, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy je v rámci výkonu kolektívnej správy vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe, ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe (na ktorých sa vzťahuje rovnaký režim ochrany práv pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou) a nositelia práv ani sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

56. Pri určení výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd postupoval podľa § 458a v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

57. V posudzovanej veci si žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny s tým, že pri jej určení vychádzal zo sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení podľa údajov žalovaného, zverejnených na jeho stránke. Súd sa v posudzovanej veci stotožňuje s názorom žalobcu, že zvyčajná odmena je taká, za akú v rozhodnom období boli skutočne poskytované licencie iným používateľom. Žalobca v tejto súvislosti vo svojom vyjadrení zo dňa 07. 03.

2018, aktualizovanom vyjadrením žalobcu zo dňa 30. 07. 2018, uviedol, že za rok 2016 uzatvorilo 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za licenčné odmeny podľa sadzobníka žalobcu a 264 používateľov dohody o urovnaní, v roku 2017 uzatvorilo 644 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za licenčné odmeny podľa sadzobníka žalobcu a 44 používateľov dohody o urovnaní a pre rok 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za licenčné odmeny podľa sadzobníka žalobcu. Žalobca tiež poukázal, že podľa informácie ZHR SR, ktorý má 229 členov, vrátane žalovaného, aj mnohí ich členovia si svoje vzťahy so žalobcom vysporiadali. Žalovaný tieto skutočnosti nerozporoval. Je teda zrejme, že iní používatelia považovali sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený, inak by takéto zmluvy neuzatvárali. Preto súd v tejto súvislosti poukazuje, že ak sa žalovanému javil návrh žalobcu na uzatvorenie licenčnej zmluvy ako neprimeraný, resp. licenčnú odmenu považoval za značne premrštenú, mal právo podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona podať žalobu na súd na určenie obsahu zmluvy so žalobcom, vrátane určenia odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu, čo však žalovaný neurobil. V tom prípade by používateľ mohol použiť predmety ochrany, ktorý mal byť predmetom zmluvy, odo dňa podania návrhu na začatie konania na súde (§ 165 ods. 8, 9 Autorského zákona).

58. Licenčná odmena sa stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný vzhľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a rozsah nositeľov práv, keďže žalobca rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje používateľom licenciu do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami ako hromadného používania predmetov ochrany vopred nemôže byť známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyše počet kolektívne spracovaných predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môže meniť. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy, prípadne rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Preto sa súd stotožňuje s názorom žalobcu (rovnako ako odvolací súd), že pokiaľ je zvyčajnou odmenou odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je preto irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany (pozri bod 17. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/214/2018 - 203 zo dňa 03. 04. 2019).

59. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobca pri určovaní sadzby autorských odmien nezohľadňuje obsadenosť ubytovacích zariadení na rozdiel od organizácie SLOVGRAM, súd uvádza (ako aj správne argumentuje žalobca), že autorský zákon rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami ako aj rozlišuje medzi licenčnou odmenou a primeranou odmenou. Autori vopred udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu a nositelia práv súvisiacich s autorskými právami udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť, t.j. obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

60. Možno teda konštatovať, že v žalovanom období (rok 2016) obsadenosť (miera využitia) ubytovacieho zariadenia nepatrila medzi kritériá, ktoré žalobca zohľadnil pri stanovení licenčnej odmeny, čo je zrejme zo sadzobníka žalobcu ako aj z uzatvorených licenčných zmlúv. Pokiaľ teda žalovaný prostredníctvom svojej webovej stránky deklaroval, že vo svojom zariadení má 22 izieb, vybavených televíznym prijímačom, vznikla žalovanému za tento počet izieb (22) povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, keďže žalovaný realizoval verejný prenos diel autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu, bez uzatvorenej hromadnej licenčnej zmluvy a bez dohodnutej výšky licenčnej odmeny. Nerešpektovanie takejto odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si svoje povinnosti, vyplývajúceho z autorského zákona, plnia (pozri rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/84/2018 zo dňa 12. 07. 2018).

61. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd v konaní preukázané, že žaloba je dôvodná, keď výška žalovanej sumy za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 je určená podľa sadzobníka licenčných

odmien žalobcu (účinného od 01. 01. 2015) s tým, že odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie *** bola vo výške 26,00 Eur, čo pri počte 22 izieb predstavuje sumu 572,00 Eur.

62. Okrem istiny žiadal žalobca priznať aj úroky z omeškania. Nakoľko sa žalovaný preukázateľne dostal do omeškania s plnením peňažného dluhu, súd vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo žalovanej sumy od 15. 12. 2017 do zaplatenia, keď žalovaný nereagoval na výzvu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, doručenú žalovanému dňa 05. 12. 2017, v ktorej bola určená lehota na plnenie 5 dní od doručenia výzvy.

63. Súd už len záverom uvádza, že k rovnakému právnemu záveru ako vyslovil súd v danom rozhodnutí, dospeli v skutkovo a právne zhodných alebo obdobných konaniach aj iné súdy, napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 12Co/339/2017 zo dňa 15. 03. 2018, sp. zn. 16Co/56/2018 zo dňa 27. 06. 2018, sp. zn. 11Co/73/2018 zo dňa 30. 11. 2018, sp. zn. 11Co/47/2018 zo dňa 20. 12. 2018, sp. zn. 41Cob/225/2017 zo dňa 19. 12. 2018, Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 1Cob/58/2017 zo dňa 12. 04. 2018, Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 24Co/130/2018 zo dňa 16. 01. 2019, Krajský súd v Žiline v rozhodnutiach sp. zn. 10Co/16/2018 zo dňa 29. 11. 2018, sp. zn. 9Co/95/2018 zo dňa 31. 01. 2019, a pod.

64. O náhrade trov konania na súde prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP) súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní na súde prvej inštancie mal žalobca úspech v celom rozsahu, rovnako ako aj v odvolacom konaní, keď odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Ca/4/2017-90 zo dňa 14.05.2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania v celom rozsahu, t.j. v rozsahu 100%. V súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania (II. výrok rozsudku). O výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak subjekt zaviazaný na plnenie dobrovoľne nespĺní to, čo mu vykonateľný rozsudok (exekučný titul) ukladá, možno na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu, vykonať exekúciu podľa ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších zákonov.